19/09/2018

Μητροπολίτης Γερμανίας: Αυτοδίκαιη η επέμβαση του Φαναρίου στην Ουκρανία

/ Επικαιρότητα

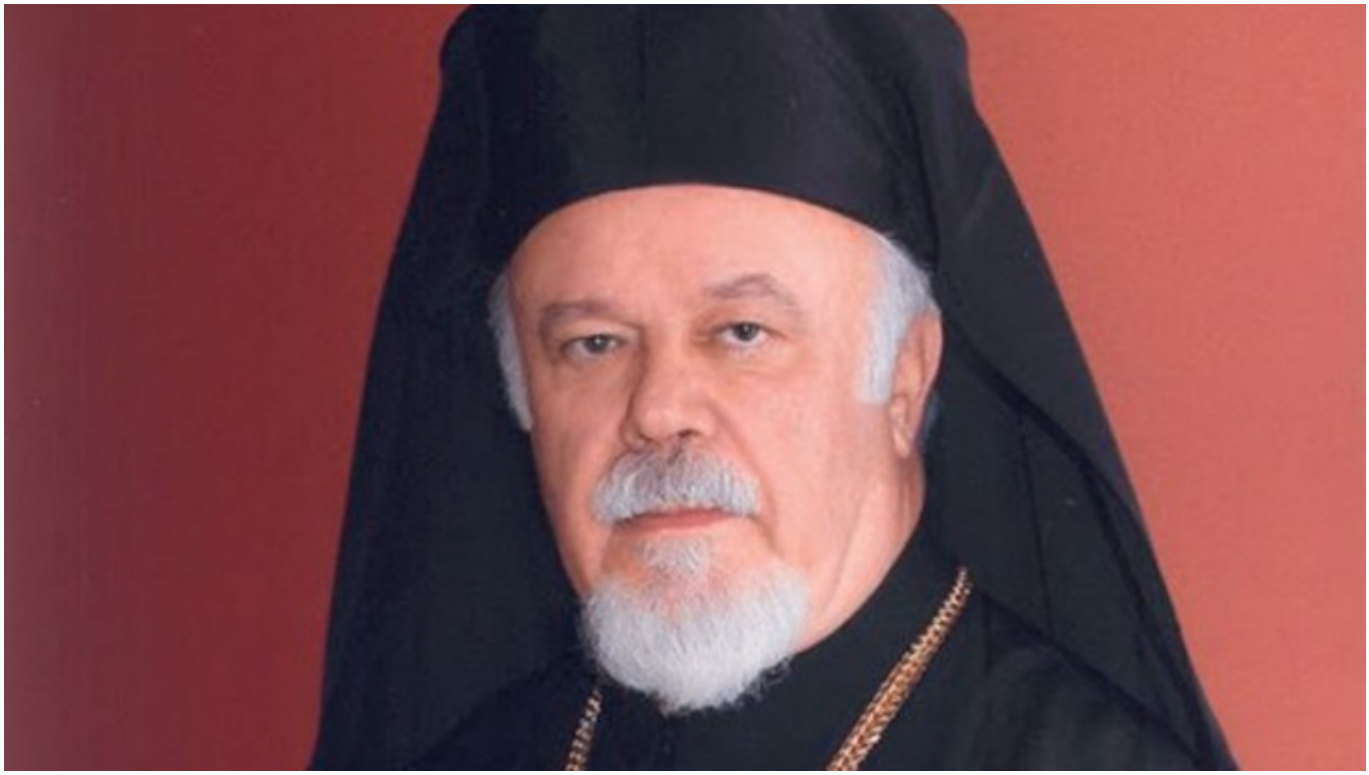

Του Μητροπολίτη Γερμανίας κ. Αυγουστίνου

Μετά την απόφαση της Ιεράς Συνόδου του Πατριαρχείου Μόσχας στις 14 Σεπτεμβρίου 2018 να διακόψει τη «συμμετοχή της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας σε όλες τις Επισκοπικές συνελεύσεις, τους θεολογικούς διαλόγους, τις πολυμερείς δομές και τους λοιπούς φορείς στους οποίους προεδρεύουν ή συμπροεδρεύουν αντιπρόσωποι του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως», δεν προκαλεί έκπληξη μία πιθανή ακύρωση της συμμετοχής των τριών Ρώσων επισκόπων στην επόμενη συνεδρίασή της Ορθοδόξου Επισκοπικής Συνελεύσεως στη Γερμανία (OBKD).

Λυπάμαι εξαιρετικά για την απόφαση αυτή, όπως και για τις συνέπειες της για μας εδώ στη Γερμανία, καθώς η ορθόδοξη συνεργασία στο πλαίσιο της OBKD υπήρξε πάντοτε γόνιμη και αρμονική και ελπίζω οι δυσκολίες, οι οποίες προέκυψαν στις ενδοορθόδοξες σχέσεις να ξεπεραστούν το συντομότερο δυνατόν.

Οι δυσκολίες αυτές, ως γνωστόν, έχουν σχέση με την κατάσταση στην Ουκρανία, μία χώρα, η οποία ανεξαρτητοποιήθηκε μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, γεγονός το οποίο την εποχή εκείνη δεν άρεσε σε όλους τους

υποστηρικτές της προγενέστερης ισχύουσας κατάστασης και οι οποίοι συνέχιζαν να προτιμούν μία χώρα υπό ρωσική κυριαρχία. Εκκλησιαστικά πρόκειται αυτή τη στιγμή για μία παρόμοια κατάσταση: η δεύτερη μεγαλύτερη χώρα της Ευρώπης επιδιώκει την απόκτηση εκκλησιαστικής ανεξαρτησίας (Αυτοκεφαλία) και θέλει να αποδεσμευτεί από την Εκκλησία της Ρωσίας, μιας χώρας, με την οποία, ως γνωστόν, η Ουκρανία βρίσκεται λίγο πολύ σε ανοιχτή ένοπλη σύρραξη.

Λόγω αυτής της κατάστασης ο Οικουμενικός Πατριάρχης αυτοδικαίως επενέβη και προσπάθησε, όχι μόνο να λύσει το επίκαιρο θέμα της εκκλησιαστικής ανεξαρτησίας, αλλά και να συμβάλει στην υπέρβαση του ενδοεκκλησιαστικού σχίσματος στην Ουκρανία, το οποίο είχε προκύψει στη χώρα μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Αυτό το ιδιαίτερα δύσκολο έργο του αναλογεί λόγω του πρωτείου τιμής που κατέχει στην Ορθοδοξία και άρα δεν σημαίνει καμία ανάμειξη στις εσωτερικές υποθέσεις άλλης Εκκλησίας, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι επί αιώνες ο εκκλησιαστικός δεσμός της Ουκρανίας με τη Μητέρα Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως παρεμποδίζετο, ακόμη και αμφισβητείτο από τσαρικές και σοβιετικές πολιτικές ισχύος.

Το ότι κάποιος που επιθυμεί να διευθετήσει μία διαφορά, με αυτόν τον τρόπο καταλήγει ο ίδιος να γίνεται στόχος επιθέσεων από τα διαπληκτιζόμενα μέρη, είναι εξάλλου φαινόμενο που απαντάται συχνά. Γι’ αυτό και η αφοσίωση του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως στην ενδοορθόδοξη ενότητα και η συμπαράστασή του – την οποία μάλιστα έχει επανειλημμένα προσφέρει σε Ρώσους πιστούς και ενορίες στην εξορία – είναι ανεκτίμητης αξίας.

Μία ακόμη πτυχή της προαναφερθείσας απόφασης της 14/09/2018 αφορά στην απαγόρευση συλλείτουργου των Επισκόπων του Πατριαρχείου Μόσχας με Επισκόπους του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Αυτή η πτυχή έχει ήδη επιπτώσεις σε μας εδώ στη Γερμανία, καθώς ζητήθηκε κατά την τελετή της ενθρονίσεως του νέου Επισκόπου της Σερβικής Ορθοδόξου Εκκλησίας στο Ντίσελντορφ στις 16/09/2018 από το Βοηθό Επίσκοπό μας Αριανζού κ. Βαρθολομαίο, να μη συλλειτουργήσει, λόγω της παρουσίας δύο Ρώσων επισκόπων. Αν και τονίζεται από ρωσικής πλευράς ότι δεν πρόκειται για διακοπή της Ευχαριστιακής κοινωνίας και επίσης ότι συλλείτουργα ιερέων εξακολουθούν να επιτρέπονται, λυπούμαι βαθύτατα για το μέτρο αυτό και για τη στάση που υποδηλώνει.

Για μας τους ορθοδόξους η (από κοινού) τέλεση της Θείας Λειτουργίας, τουτέστιν της Ευχαριστίας, είναι το άθροισμα και η αποκορύφωση του εκκλησιαστικού μας βίου. Γι’ αυτό η κατάσταση αυτή – την οποία σε αυτή τη μορφή τη βιώνω πρώτη φορά στη σχεδόν πεντηκονταετή επισκοπική μου διακονία – είναι οδυνηρή και ανησυχητική.

Υπό αυτήν ακριβώς την έννοια, κλείνοντας, πρέπει να αναφερθώ σε μία ακόμη πλευρά της απόφασης της Μόσχας να αποσυρθεί «από όλες τις Επισκοπικές

συνελεύσεις, τους θεολογικούς διαλόγους, τις πολυμερείς δομές και τους λοιπούς φορείς στους οποίους προεδρεύουν ή συμπροεδρεύουν αντιπρόσωποι του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως». Επειδή ενδοορθόδοξα ισχύει πάντοτε η λεγόμενη αρχή των Διπτύχων, δηλαδή να ακολουθείται η σειρά στον κατάλογο των Ορθοδόξων Αυτοκεφάλων Εκκλησιών, στον οποίο σε πρώτη θέση βρίσκεται το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, προεδρεύουν ή συμπροεδρεύουν οι εκπρόσωποι της Κωνσταντινούπολης σε όλες τις πανορθόδοξες δομές (π.χ. τις επισκοπικές συνελεύσεις) και σε όλους τους διαλόγους. Αυτή η απόφαση συνεπώς σημαίνει και την απόσυρση του Πατριαρχείου Μόσχας από τους θεολογικούς διαλόγους σε επίπεδο χώρας αλλά και παγκόσμιο, καθώς και από άλλες σχετικές δημόσιες διαβουλεύσεις, με αποτέλεσμα να υπερβαίνει κατά πολύ την αποσκοπούμενη «τιμωρία» του Οικουμενικού Πατριαρχείου και του θαρραλέου του προκαθημένου. Παραμένει, λοιπὸν, μόνη παρηγοριά ο θρυλικός λόγος του Γερμανού πολιτικού Herbert Wehner: «Όποιος βγει έξω πρέπει και να ξαναμπεί μέσα!».

Το παραπάνω κείμενο αυτό αποτελεί μετάφραση από το πρωτότυπο που είναι γραμμένο στα γερμανικά και έχει αναρτηθεί (το γερμανικό κείμενο) στην ιστοσελίδα της Μητροπόλεως www.orthodoxie.net
Πηγή: https://fanarion.blogspot.com/